Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐν κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Τρυφοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 18—25 Νοεμβρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 46—47

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 329]

Ἡ Πετρίνα ἐκάθητο πρὸ τοῦ τραπεζίου της· ἰδοῦσα τὸν τραπεζίτην ἀπέμεινεν ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

«Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφρὰν μετ' ἀγωνίας.

— Δὲν εἶνε ὅπως ἐλπίζετε, ὅπως πάντες ἐλπίζομεν.

— Ὁ φίλος, φαίνεται, ἠθέλησε νὰ μας φάγῃ τὰς σαράντα λίρας;

— Φαίνεται ἔντιμος ἄνθρωπος.

— Δὲν εἰξεύρει τίποτε;

— Αἱ πληροφορίαι του εἶνε αὐθεντικώταται.... δυστυχῶς.

— Δυστυχῶς!»

Ἐγένετο σιωπή, τὸ δὲ πρόσωπον τοῦ κ. Βουλφρὰν ἐσκιάσθη. Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ ἀγωνία ἐφαίνοντο κατατρύχουσαι αὐτόν.

«Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσι πλέον εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἐδμόνδου ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἐντεῦθεν; εἶπε τεταραγμένος.

— Δὲν ὑπάρχουν.

— Ἀλλὰ ποῖαι εἶνε αἱ εἰδήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; κατὰ πόσον εἶνε ἀσφαλεῖς καὶ αὐθεντικαί;

— Ἔχομεν ἔγγραφα ἐπίσημα, ἐπιθεωρημένα ὑπὸ τοῦ ἐν Σεραγιέβῳ προξένου.

— Λέγετε λοιπόν, ἂς ἀκούσωμεν τὰς εἰδήσεις αὐτάς.

— Τὸν Νοέμβριον ὁ κ. Ἐδμόνδος ἔφθασεν εἰς Σεράγιεβον ὡς... φωτογράφος.

— Ἔλα δά· θέλετε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἦλθεν ἔχων φωτογραφικὴν μηχανήν;

— Μὲ ἓν ἀμάξιον φωτογράφου πλανοδίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξείδευεν οἰκογενειακῶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κόρης του. Ἐπί τινας ἡμέρας ἐφωτογράφει ἓν τινι πλατείᾳ τῆς πόλεως..»

Καὶ ἔκυψεν ἀνερευνῶν ἐν τοῖς ἐγγράφοις ἅτινα εἶχεν ἐκδιπλώσῃ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ γραφείου τοῦ κ. Βουλφράν.

«Ἀφ' οὗ ἔχετε ἔγγραφα, ἀναγνώσατέ τα· θὰ εἶνε συντομώτερον, διέκοψεν ὁ κ. Βουλφρὰν ἀνυπομονῶν.

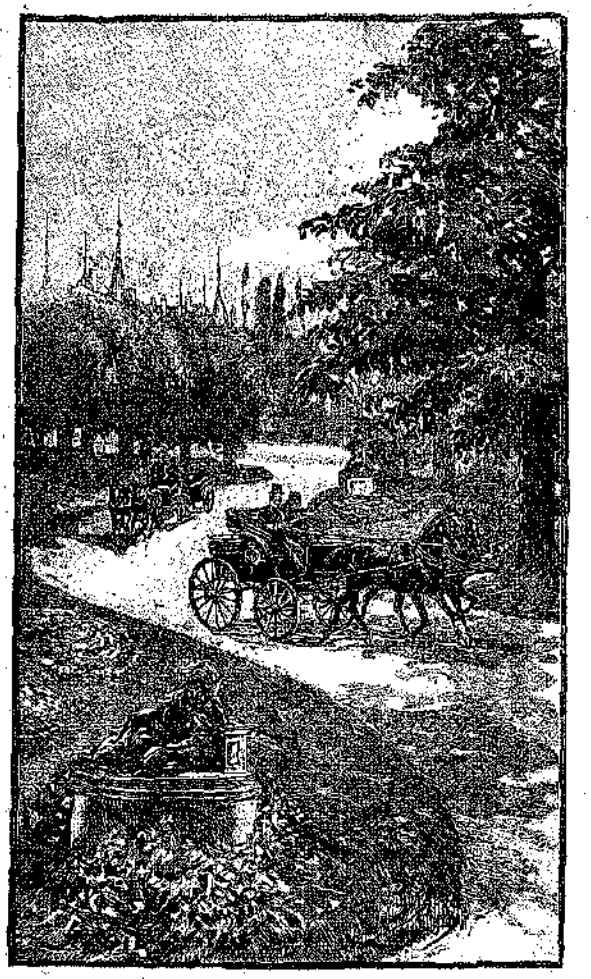

«Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθε μετὰ τὸ πρόγευμα» (Σελ. 339, 6')

— Τώρα θὰ σάς τα ἀναγνώσω. Σᾶς ἔλεγον ὅτι εἰργάσθη ὡς φωτογράφος ἓν τινι δημοσίᾳ πλατείᾳ, ἐν τῇ πλατείᾳ Φιλίππωβιτς. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου ἀνεχώρησεν ἐκ Σεραγιέβου εἰς....»

Καὶ ἐκ δευτέρου συνεβουλεύθη τὰ ἔγγραφά του.

«... εἰς Τράβνικ, καὶ ἠσθένησεν ἢ ἔφθασεν ἀσθενὴς εἰς χωρίον κείμενον μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλεων...

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν, Θεέ μου, Θεέ μου!»

Καὶ συμπλέξας τὰς χεῖρας, ἔτρεμεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ὡς ἐὰν ὁ υἱός του ὠρθοῦτο ἐνώπιόν του.

«— Εἶσθε ἄνθρωπος γενναῖος...

— Δὲν ὑπάρχει γενναιότης κατὰ τοῦ θανάτου. Υἱέ μου..

— Λοιπόν, μάλιστα, πρέπει νὰ εἰξεύρετε τὴν φρικώδη ἀλήθειαν. Τὴν ἑβδόμην Νοεμβρίου.. ὁ κ. Ἐδμόνδος.... ἀπέθανεν ἐν Βουζοβάτσᾳ ἐκ πνευμονικῆς συμφορήσεως.

— Ἀδύνατον!

— Φεῦ! κύριε, καὶ ἐγὼ εἶπον ἀδύνατον, ὅτε ἔλαβον τὰ ἔγγραφα ταῦτα, καὶ τοι ἡ μετάφρασις αὐτῶν εἶνε ἐπιθεωρημένη ὑπὸ τοῦ Προξένου· ἀλλ' ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ θανάτου τοῦ Ἐδμόνδου Βουλφρὰν Παινδαβοάν, γεννηθέντος ἐν Μαρωκούρ, ἡλικίας τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν, δὲν προσλαμβάνει ἐπίσημον χαρακτῆρα ἐξ αὐτῶν τῶν πληροφοριῶν αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον ἀκριβεῖς; Ἀλλ' ὅμως θέλων καὶ ἐπιμένων νὰ ἀμφιβάλλω, εὐθὺς ὡς ἔλαβον τὰ ἔγγραφα χθές, ἐτηλεγράφησα εἰς Σεράγιεβον πρὸς τὸν πρόξενόν μας. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἀπάντησις: «Ἔγγραφα ἐπίσημα, θάνατος βέβαιος».

Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγεν ὁ τραπεζίτης, ὁ δὲ κ. Βουλφρὰν ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουε. Καταβεβλημένος ἐν τῷ θρονίῳ του, κεφαλὴν ἔχων κάτω νεύουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἐδείκνυεν, ἡ δὲ Πετρίνα ἐκτὸς ἑαυτῆς, τεταραγμένη, ἀσθμαίνουσα ἠρώτα ἑαυτὴν μήπως ἦτο νεκρός.

Ἀλλ' αἴφνης ἀνήγειρε τὸ πρόσωπόν του περιρρεόμενον ὑπὸ δακρύων ἅτινα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ἐσβεσμένων ὀφθαλμῶν

του καὶ τείνων τὴν χεῖρα ἐπίεσε τὰ ἠλεκτρικὰ κομβία τὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ γραφεῖα τοῦ Ταλουέλ, τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Καζιμίρ.

Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἐγένετο τόσον βιαία, ὥστε πάραυτα προσέδραμον καὶ οἱ τρεῖς.

«Ἐδῶ εἶσθε, εἶπε, Ταλουέλ, Θεόδωρε, Καζιμίρ;»

Καὶ οἱ τρεῖς ἀπεκρίθησαν ταυτοχρόνως.

«Μανθάνω τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου. Εἶνε βέβαιος. Ταλουέλ, νὰ παύσουν αἱ ἐργασίαι παντοῦ τώρα ἀμέσως· τηλεφώνησε νὰ δημοσιεύσουν ὅτι ἐπαναλαμβάνονται μεθαύριον, καὶ ὅτι αὔριον θὰ τελεσθῇ μνημόσυνον εἰς τὰς ἐκκλησίας Μαρωκούρ, Σαιμκιπώ, Ἐρσέ, Βακούρ καὶ Φλεξέλλας.

— Θεέ μου!» ἀνεφώνησαν μιᾷ φωνῇ οἱ δύο ἀνεψιοί.

Ἀλλ' ἐκεῖνος διακόπτων αὐτοὺς ὑπέλαβε·

«Ἔχω ἀνάγκην νὰ μείνω μόνος· ἀφήσατέ με.»

Πάντες ἐξῆλθον, μόνη δὲ ἡ Πετρίνα ἔμεινε.

«Χρυσούλα, εἶσαι ἐδῶ;» ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη μετὰ λυγμῶν·

«Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν πύργον», προσέθηκε συντετριμμένος.

Ὡς πάντοτε ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Πετρίνας καὶ οὕτω πως ἐξῆλθον διασχίζοντες τὸ πρῶτον κῦμα τῶν ἐργατῶν οἵτινες ἐξήρχοντο τῶν ἐργαστηρίων. Διῆλθον τὸ χωρίον ἔνθα ἡ εἴδησις διεδίδετο ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, πᾶς τις δὲ βλέπων αὐτοὺς διερχομένους ἠρώτα ἐὰν θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην. Πῶς ἦτο ἤδη κυρτός, αὐτὸς ὅστις συνήθως ἐβάδιζεν εὐθυτενής, κλίνων πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὡς δένδρον ὅπερ ἡ καταιγὶς ἔθραυσε κατὰ τὸ μέσον τοῦ κορμοῦ του.

Ἡ Πετρίνα αἰσθανομένη τὴν χεῖρά του ἀνατινασσομένην ἐπὶ τοῦ ὤμου της, κατείχετο ὑπὸ ἀγωνίας καὶ ταραχῆς περὶ τῆς ὑγείας τοῦ δυστήνου πατρός.

Ὅτε ἡ Πετρίνα τον ὡδήγησεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖόν του, εἶπε πρὸς αὐτήν·

«Πήγαινε, δὲν σε χρειάζομαι· κανεὶς νὰ μὴ ἔλθῃ, κανεὶς νὰ μή μου ὁμιλήσῃ».

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ, εἶπε πρὸς αὐτήν·

«Καὶ δὲν ἤθελα νὰ σε πιστεύσω.

— Ἂν ἠθέλατε νὰ μου ἐπιτρέψετε...

— Ἄφησέ με», εἶπε ταχέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΖ'

Ὅλην νύκτα ἐν τῷ Πύργῳ ἦτο κίνησις καὶ θόρυβος, διότι κατὰ διαδοχὴν ἦλθεν ἐκ Παρισίων μὲν ὁ κύριος Στανίσλαος Πανδαβοὰν καὶ ἡ κυρία, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου· ἐκ Βουλόνης δὲ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βρετονέ, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Καζιμίρ, τέλος ἐκ Διγκέρκης καὶ Ρουένης αἱ δύο θυγατέρες τῆς κυρίας Βρετονὲ μετὰ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων των. Οὐδεὶς ἤθελε νὰ λείψῃ ἐκ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀτυχοῦς Ἐδμόνδου. Ἄλλως τε δὲν ὤφειλον νὰ εἶνε ἐκεῖ ἵνα προσέχωσιν ἀλλήλους; Νῦν ὅτε ἡ θέσις ἦτο κενὴ καὶ διὰ παντὸς κενή, τίς ἔμελλε νὰ την καταλάβῃ; Ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἐνεργείας, καὶ τῶν δολοπλοκιῶν καὶ τῶν μηχανορραφιῶν. Ποία συμφορὰ καὶ ζημία ἐὰν ἡ βιομηχανία ἐκείνη, ἥτις ἦτο μία τῶν δυνάμεων τῆς χώρας, περιήρχετο εἰς χεῖρας ἀνικάνου τινός, φέρ' εἰπεῖν τοῦ Θεοδώρου. Ποία δυστυχία ἐὰν διάνοια περιωρισμένη, ὡς ἡ τοῦ Καζιμίρ, ἀνελάμβανε τὴν διεύθυσιν. Οὐδεμία δὲ τῶν οἰκογενειῶν τούτων ἐσκόπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἦτο δυνατὸς συνεταιρισμός, ὅτι διανομὴ τῆς περιουσίας ἦτο δυνατὴ μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων. Ἕκαστος ἤθελε τὰ πάντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ οὐδεὶς ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, διότι ὁ ἕτερος οὗτος ποῖα δικαιώματα νὰ προβάλῃ;

Ἡ Πετρίνα περιέμενεν ἐπίσκεψιν πρωΐνὴν τῆς κυρίας Βρετονὲ καὶ τῆς κυρίας Παινδαβοὰν, ἀλλ' οὐδετέρα ἦλθεν. Ἐκ τούτου δὲ κατενόησεν ἡ Πετρίνα ὅτι αἱ κυρίαι δὲν ἐπίστευον ὅτι ἔχουσι πλέον χρείαν αὐτῆς, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ ὄντως τί ἦτο αὐτὴ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ; Κύριοι ἦσαν ἤδη ὁ ἀδελφὸς τοῦ κ. Βουλφράν, ἡ ἀδελφή του, οἱ ἀνεψιοί του, αἱ ἀνεψιαί του, τέλος οἱ κληρονόμοι του

Πρὸς τούτοις περιέμενε καὶ νὰ την καλέσῃ ὁ κ. Βουλφρὰν ἵνα τον ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐγίνετο κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀφ' ὅτου αὐτὴ διεδέχθη τὸν Πέτρον, ἀλλὰ τίποτε. Ὅτε δὲ οἱ κώδωνες, οἵτινες ἀπὸ χθὲς ἐσήμαινον πενθίμως ἀνὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, ἐσήμαναν τὴν λειτουργίαν, εἶδεν αὐτὸν ἀναβαίνοντα εἰς τὴν ἅμαξαν, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς νύμφης του, τὰ δὲ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἔλαβον θέσιν ἐν ταῖς ἄλλαις ἁμάξαις.

Αὐτὴ δὲ ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν πεζή, ἵνα μὴ χρονοτριβῇ ἀπῆλθεν ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα.

Ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας ἐφ' ᾗς ὁ θάνατος εἶχεν ἁπλώσῃ τὸ σάβανόν του· ἐξεπλάγη δὲ διερχομένη μετὰ σπουδῆς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, παρατηροῦσα ὅτι εἶχε τὴν ἑορτάσιμον ὄψιν τῆς Κυριακῆς, τοῦτ' ἔστι τὰ καπηλεῖα ἦσαν πλήρη ἐργατῶν, οἵτινες ἔπινον φλυαροῦντες καὶ θορυβοῦντες, αἱ δὲ γυναῖκες καθήμεναι πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν συνδιελέγοντο, τὰ δὲ παιδία ἔπαιζον ἐντὸς τῶν αὐλῶν. Λοιπὸν ψυχὴ δὲν θὰ προσήρχετο εἰς τὸ μνημόσυνον;

Εἰσερχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐφοβεῖτο μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ, εἶδεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ κενήν. Ἐμπρὸς ἵστατο ἡ οἰκογένεια, τῇδε κἀκεῖσε ἐφαίνοντο αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, οἱ προμηθευταί, τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου· ἀλλὰ σπάνιοι, πολὺ σπάνιοι ἦσαν οἱ ἐργάται, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, οἱ σκεφθέντες ὅτι ὤφειλον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα συνενώσωσι τὰς δεήσεις των πρὸς τὰς τοῦ διευθυντοῦ.

Τὴν Κυριακὴν ἡ θέσις τῆς Πετρίνας ἦτο πλησίον τοῦ κ. Βουλφράν, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐστάθη πλησίον τῆς Τριανταφυλλιᾶς ἥτις συνώδευε τὴν μάμμην της μελανείμονα ἐν μεγάλῳ πένθει.

«Συμφορά μου!» Ἐδμόνδε μου ἀγαπημένε, ἀγαπημένε μου Ἐδμόνδε, ἐψιθύρισεν ἡ γηραιὰ τροφὸς θρηνοῦσα. Τί συμφορά!»

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἡ Πετρίνα ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας συνήντησε τὴν διδασκάλισσαν ἥτις ἠθέλησε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κ. Βουλφράν· ἀπεκρίθη δὲ πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν τον εἶδεν ἀπὸ τῆς προτεραίας.

«Θὰ ἐπιστρέψῃς πεζή; ἠρώτησεν ἡ διδασκάλισσα.

—Βέβαια.

—Λοιπὸν θὰ συμβαδίσωμεν μέχρι τοῦ σχολείου.»

Ἡ Πετρίνα θὰ ἤθελε νὰ εἶνε μόνη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποποιηθῇ.

«Εἰξεύρεις τί ἐσκεπτόμην βλέπουσα τὸν κ. Βουλφρὰν ἐγειρόμενον, καθήμενον γονυπετοῦντα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀκολουθίας, τόσον συντετριμμένον, τόσον καταβεβλημένον, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὄρθιος; Ὅτι σήμερον πρώτην φορὰν ἦτο πρὸς καλὸν του ὅτι εἶνε τυφλός.

— Διατί;

—Διότι δὲν εἶδε πόσον ὀλίγοι ἦσαν σήμερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Θὰ ηὔξανε τὴν λύπην του ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐργατῶν του εἰς τὴν συμφοράν του.

—Δὲν ἦσαν πολλοὶ πραγματικῶς

—Τοὐλάχιστον δέν τους εἶδε.

—Ἀλλ' εἶσαι βεβαία ὅτι δέν το ἀντελήφθη καὶ ἐκ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τοῦ θορύβου τῶν καπηλείων ὅτε διήρχετο τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου;

— Θὰ ἦτο μία λύπη περισσότερον εἰς τὸν δυστυχῆ γέροντα· ἀλλ' ὅμως..»

Καὶ ἐσιώπησεν ἀναστέλλουσα ὅ τι ἤθελε νὰ εἴπῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσυνήθιζέ ποτε νὰ κρύπτῃ ὅ τι ἐσκέπτετο, προσέθηκε·

«Ἀλλ' ὅμως τοῦτο θά του ἐγίνετο μάθημα, μέγα μάθημα, διότι βλέπεις,

κόρη μου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ συμμετέχωσι τῆς λύπης μας οἱ ἄλλοι, ὅταν καὶ ἡμεῖς δὲν συμμετέχομεν τῶν συμφορῶν των καὶ δυνάμεθα νά το εἴπωμεν, διότι εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια...»

Καὶ ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν προσέθηκε·

«... Ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδέποτε ἐσκέφθη ὁ κ. Βουλφράν· ἄνθρωπος δίκαιος πρὸς τοὺς ἐργάτας, δίδων εἰς αὐτοὺς ὅ,τι νομίζει ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτούς, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Μόνη δὲ ἡ δικαιοσύνη, ὡς κανὼν τοῦ κόσμου τούτου, δὲν ἀρκεῖ. Τὸ νὰ εἶνέ τις μόνον δίκαιος εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ νὰ εἶνε ἄδικος. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι ὁ κ. Βουλφρὰν οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ εἶνε πατὴρ τῶν ἐργατῶν του· ἀλλὰ παρασυρόμενος, ἀπορροφώμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ὑποθέσεών του μόνον περὶ αὐτῶν φροντίζει. Ἀλλ' ὅμως τί καλὸν θὰ ἔκαμνε, ὄχι μόνον ἐδῶ ἀλλὰ παντοῦ διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματός του! Ἐὰν ἦτο ὅπως λέγομεν, σὲ διαβεβαιῶ καὶ μόνη σού το καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν θὰ ἐβλέπομεν σήμερον... ὅ τι εἴδομεν».

Τοῦτο ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἠθικὴν τῶν λόγων τῆς διδασκαλίσσης· διὰ τοῦτο δυσηρεστήθη κατ' αὐτῆς καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ εὐθὺς ὡς ἔφθασαν πρὸ τῶν σχολείων.

«Δὲν ἔρχεσαι μέσα νὰ συμφάγωμεν; εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ διδασκάλισσα, προβλέπουσα ὅτι δὲν θά την καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ· ὁ κ. Βουλφρὰν ἴσως θά με χρειάζεται.

— Τότε λοιπὸν πήγαινε.»

Ἀλλ' ὅτε ἦλθεν εἰς τὸν πύργον, εἶδεν ὅτι ὁ κ. Βουλφρὰν δὲν την ἐχρειάζετο καὶ οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο περὶ αὐτῆς· διότι ὁ Σταμάτης, ὃν συνήντησεν εἰς τὴν κλίμακα, τῇ εἶπεν ὅτι ὁ κ. Βουλφρὰν καταβὰς τῆς ἁμάξης εἶχε κλεισθῇ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του, ὅπου οὐδεὶς ἦτο δεκτός.

«Ἡμέραν ὡς τὴν σημερινὴν δὲν θέλει οὐδὲ νὰ συμφάγῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας.

— Καὶ ἡ οἰκογένεια ἔμεινε;

— Καταλαμβάνεις ὅτι ὄχι· μετὰ τὸ πρόγευμα ὅλοι ἀνεχώρησαν· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θελήσῃ κἂν νὰ τον ἀποχαιρετίσουν οἱ συγγενεῖς του. Ἀ! εἶνε πολὺ καταβεβλημένος. Τί θὰ ἀπογίνωμεν, Θεέ μου! Ἀνάγκη ἀλληλοβοηθείας.

— Τί εἰμπορῶ ἐγώ;

— Πολλὰ εἰμπορεῖς. Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καί σε ἀγαπᾷ πολύ.

— Μ' ἀγαπᾷ!

—Εἰξεύρω τί λέγω, καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα».

Ὡς εἶχεν εἴπῃ ὁ Σταμάτης, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθε μετὰ τὸ πρόγευμα· ἀλλ' ἡ Πετρίνα, ἥτις ἔμεινεν ἐν τῷ δωματίῳ της μέχρι τῆς ἑσπέρας, δὲν προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ κ. Βουλφράν· μόνον δὲ ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως ὁ Σταμάτης ἐλθὼν τῇ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός τῃ παρήγγελλε νὰ εἶνε ἑτοίμη νὰ τον συνοδεύσῃ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν.

«Θέλει νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θὰ εἰμπορέσῃ; Θὰ ἦτο καλλίτερα, διότι ἡ ἐργασία εἶνε ἡ ζωή του».

Τὴν ἐπιοῦσαν κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν, ὡς πᾶσαν πρωΐαν ἦτο ἑτοίμη περιμένουσα τὸν κ. Βουλφράν. Μετ' οὐ πολὺ τον εἶδεν ἐρχόμενον, βαδίζοντα κεκυφότα καὶ ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Σταμάτη, ὅστις σιωπηλῶς ἔνευσε περίλυπος σημαίνων ὅτι διῆλθε νύκτα κακήν.

«Ἡ Χρυσούλα εἶν' ἐδῶ;» ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, περιλύπου καὶ ἀδυνάτου ὡς παιδίου ἀρρώστου.

Ἐκείνη προὐχώρησε μετὰ σπουδῆς.

«Ἐδῶ εἶμαι, κύριε.

—Ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὴν ἅμαξαν».

Θὰ ἤθελε νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν. Ἅμα καθίσας ἐν τῇ ἁμάξῃ κατεβλήθη καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος οὐδεμίαν λέξιν εἶπε.

Κάτω τῆς κλίμακος τοῦ γραφείου ὁ Ταλουὲλ ἵστατο ἕτοιμος νὰ τον ὑποδεχθῇ καὶ νὰ τον βοηθήσῃ νὰ καταβῇ, ὅπερ καὶ ἔπραξεν.

«Ὑποθέτω ὅτι ἠσθάνθητε τὸν ἑαυτόν σας ἀρκετὰ ἰσχυρὸν καὶ ἦλθατε, εἶπε μετὰ φωνῆς συμπαθητικῆς, ἥτις διεφώνει πρὸς τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Καθόλου δὲν ἠσθάνθην τὸν ἑαυτόν μου ἀρκετὰ ἰσχυρόν, ἀλλ' ἦλθον, διότι ὤφειλον νὰ ἔλθω.

— Τοῦτο ἤθελα νὰ εἰπῶ καὶ ἐγώ...»

Ὁ κ. Βουλφρὰν διέκοψεν αὐτὸν καλέσας τὴν Πετρίναν νὰ τον ὁδηγήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μετ' ὀλίγον ἠνοίχθη ἡ ἀλληλογραφία, ἥτις ἦτο πολὺ ὀγκώδης, περιλαμβάνουσα ἐπιστολὰς δύο ἡμερῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Βουλφρὰν ἐκάθητο σιωπηλὸς ὡς ἐὰν ἦτο κωφὸς καὶ κοιμώμενος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ταύτης οἱ ὑπάλληλοι ἀπεχώρησαν καὶ ἀπέμεινε μόνος ὁ κ. Βουλφρὰν μετὰ τῆς Πετρίνας. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν ἀντελήφθη τοῦτο. Ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν ἐκάθητο ἀκίνητος ὡς λίθινον ἄγαλμα. Ἡ Πετρίνα καθημένη πρὸ τοῦ τραπεζίου της εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ φόβου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἐκείνης σιγῆς.

Ἀίφνης ὁ κ. Βουλφρὰν ἐκινήθη, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του καὶ διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς ὡς συναισθανόμενος ὅτι ἦτο μόνος, ἢ μᾶλλον οὐδόλως συναισθανόμενος ποῦ ἦτο καὶ τίνες ἠδύναντο νὰ τον ἀκούσωσιν, ἀνεφώνησε»·

«Θεέ μου, Θεέ μου, τί ἔπραξα καί μ' ἐγκατέλιπες!»

Καὶ ἐπανελήφθη ἡ προτέρα σιωπή, ἀλλὰ ὀδυνηροτέρα καὶ πενθιμωτέρα εἰς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἐταράχθη σφόδρα ὑπὸ τῆς κραυγῆς τοῦ δυστήνου γέροντος, εἰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μετρήσῃ ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ βάθος τοῦ ἀπελπισμοῦ ὃν ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἐφανέρωνε.

(Ἕπεται συνέχεια) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΗΣ ΚΙΚΗΣ

Ἡ μικρὰ Κικὴ εἶχε λάβῃ ὡς δῶρον μίαν ὡραίαν κούκλαν, ὄσπρην καὶ κόκκινην καὶ ξανθήν, μὲ λακκίσκους εἰς τὰς ἐκ πορσελάνης παρειάς. Οὐδέποτε κούκλα χαμογελῶσα καὶ παχουλὴ δὲν ἐφάνη καλλίτερον πλασμένη διὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς καὶ ἀγνοοῦσα ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου τούτου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Κικὴ εἶχε μεγαλητέρους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶνε κακὰ παιδία, διεσκέδαζον μὲ κατεργαριὲς καί της ἔστρωναν ἕνα σωρὸ παιγνίδια. Συνέλαβον λοιπὸν καὶ τὴν ἀτυχῆ ἰδέαν νὰ κρεμάσουν τὴν κούκλαν ἀπὸ τὸν ὑψηλότερον κλῶνον ἑνὸς δένδρου καὶ νὰ τραποῦν κατόπιν εἰς φυγήν.

Ἡ καϊμένη ἡ Κικὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τὸν κλῶνον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκράτει αἰχμάλωτον τὴν ἀγαπητήν της κούκλαν. Τί νὰ κάμῃ λοιπόν! Τὴν ἔβλεπε καὶ ἔκλαιε. Τῇ ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι καὶ ἡ κούκλα ἔκλαιεν ἐπίσης! ὤ, χωρὶς ἄλλο εἶχεν ὕφος περίλυπον, καθὼς ἔτεινεν ἐν ἀπελπισίᾳ τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Κικήν, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ φύλλα! Δυστυχὴς Κική! Τώρα ἤρχιζε νὰ γνωρίζῃ τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς ζωῆς περὶ τῶν ὁποίων πολλάκις ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν οἱ μεγαλήτεροί της. Καὶ ἡ κούκλα της φεῦ! τὴν ἠκολούθει εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν τὴν τόσῳ κινδυνώδη... Καὶ ἐνύκτονεν ὁλονὲν.. Ἔτσι λοιπὸν θὰ την ἄφινεν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην θέσιν, μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν σιγὴν τῶν δασῶν, νὰ την ἐγγίζουν αἱ πτέρυγες τῶν νυκτερίδων καὶ τῶν γλαυκῶν; Ὄχι, ἡ Κικὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ το ἀποφασίσῃ. «Θὰ μείνω κ' ἐγὼ νὰ σου κρατήσω συντροφιά, ἔλεγε πρὸς τὴν κούκλαν της, δὲν θά σε ἀφήσω μονάχη!»

Τὸ σπίτι ἦτο μακρυὰ· ἤξευρεν ὅτι ἂν ἐγύριζε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, δὲν θὰ την ἄφιναν κλέον νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα ἄλλον τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγαπητῆς κούκλας, «Ἡ Μαμὰ βέβαια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ ἡ ἴδια, ἐσκέπτετο· τἀδέλφια μου, τὰ κακὰ παιδιά, δὲν θὰ θελήσουν μὲ κανένα τρόπον

νάνεβοῦν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον παρὰ αὔριο τὸ πρωΐ. Ἕως τότε, πόσα δυστυχήματα μπορεῖ νὰ συμβοῦν εἰς τὴν ἀτυχῆ μου κόρην! Ἡ δροσιὰ θὰ ξεβάψῃ ὅλα της τὰ ὡραῖα χρώματα, οἱ ποντικοὶ θὰ φάγουν τὸ ἀχυρένιο της καπελάκι καὶ φαντάζομαι πλέον τί φόβον θὰ τον ἔχῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην!»

Καὶ ἡ Κικὴ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερύψηλον δένδρον. «Ἀλλοίμονον! ἀνέκραξεν· ἡ μαμὰ λέγει πάντα ὅτι κανένας δὲν παθαίνει κακό, δὲν τιμωρεῖται, χωρὶς νὰ το ἀξίζῃ... Ἐγὼ ὑποφέρω τόσῳ...καὶ ὅμως δὲν βλέπω εἰς τί ἔπταισα.»

Ἔξαφνα ἀκτύπησε τὸ ἕνα χέρι μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ:

«Θυμοῦμαι! Θυμοῦμαι! Ἐπεριγέλασα τὴν καϊμένη τὴν πάπια που εἶχε πονεμένο τὸ ἕνα της πόδι. Τί ἀστεῖα ποῦ ἔτρεχε ὅταν την ἐκυνηγοῦσαν ἡ ἄλλες νὰ την τσιμπήσουν! Ἐγέλασα καὶ εἶνε ἄσχημο πρᾶγμα νὰ γελᾷ κανεὶς μὲ τὴς πάπιες ποῦ ὑποφέρουν. Ἂν τώρα με ἐπερίπαιζε κανένας ἐμέ;..»

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της ἡ μικρὰ Κικὴ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν πάπιαν.

Σχεδὸν ἀμέσως ἠγέρθη ἄνεμος ἐλαφρός, ὁ ὁποῖος ἔσεισε τὰ δένδρα καὶ ἀπέσπασε τὴν κούκλαν ὄχι ἀποτόμως, δόξα τῷ Θεῷ, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ καὶ ὡς διὰ χειρὸς ἐπιτηδείας. Ἀπὸ κλώνου εἰς κλῶνον ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἡ Κική, ὅταν την ἐσήκωσε, καλύψασα αὐτὴν διὰ φιλημάτων, παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔφερεν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κάμε τοὺς ἀνθρώπους ὅλους, Θεέ μου Παντοδύναμε, νὰ ποτελέσουν μίαν μόνον μεγάλην οἰκογένειαν ἀδελφῶν! κάμε τους νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν οὔτε ἐξαιρέσεις, οὔτε ὅρια εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς ἀμοιβοίας αὐτῶν συμπαθείας· ἕνα ἕκαστος, ἐν μιᾷ λέξει, συντελῇ εἰς τὴν γενικὴν ἁρμονίαν, ἀφοσιούμενος εἰς πάντας· διότι διὰ πάντας καὶ διὰ πάντα ὑπάρχει θέσις εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου: καὶ διὰ τὸ ἄτομον, καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν, καὶ διὰ τὴν πόλιν, καὶ διὰ τὴν πατρίδα, καὶ διὰ τὸν κόσμον καὶ διὰ τὸ σύμπαν!

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἡ χαρωπὴ Τριανταφυλλιά, ἡ μοσχομυρισμένη,
Εἶπε μιὰ 'μέρα 'ς τὸ ψηλὸ καὶ μαῦρο Κυπαρίσσι:
«Πῶς σε λυποῦμαι! Ζοφερό, βαρύ, συννεφιασμένο,
Γιὰ νὰ φυτρώνῃς μοναχὰ σὲ κοιμητῆρι ἐπλάσθης.
Ἐτὸ σκοτεινό σου πρόσωπο ταιριάζει αἰώνια πίκρα.
Οὔτε λουλούδια, οὔτε καρποὺς δὲν ἔχεις· καὶ δὲν εἶσαι
Οὔτε καλὸ οὔτε εὔμορφο!— Μαζί μ' ἀς τί γυρεύεις;
Μαζὶ μὲ τὴς πεντάμορφες τοῦ ἥλιου θυγατέρες,
Μέσα 'ς τὸν κῆπο; —Γύρισε πάλι 'ς τοὺς ἔρημους τάφους!

Γιὰ 'δὲς κ' ἐμέ! Πῶς μ'ἀγαποῦν, πῶς με θαυμάζουν ὅλοι!
Εἶμ' εὔμορφη καὶ μού το λέν. Βασιλισσά τους μ' ἔχουν!
Ὁ ἥλιος ποὺ με λαχταρᾷ καὶ ποὺ με καμαρόνει,
Χρυσᾶ, θερμὰ κι' ἀμέτρητα μοῦ στέλνει τὰ φιλιά του·
Ἡ πεταλοῦδες μ'ἐρωτά με περιτριγυρίζουν.
Τὰ τρυφερὰ στενάγματα τῆς αὔρας με χαϊδεύουν·
Καὶ βράδυ-βράδυ ποῦ ἀρχινᾷ νὰ τραγουδῇ τ'ἀηδόνι,
'Στὴ μοσχομύριστη δροσιὰ τὰ λούλουδά μου λούζω...
Τέτοια ζωή, τέτοιες χαρὲς περνῶ καὶ δοκιμάζω!
Μὰ πῶς γιὰ σένανε, ὀλ'αὐτά, φτωχό μου Κυπαρίσσι,
Εἶν'ὄνειρα καὶ ψέμματα, τὸ βλέπω... Ἐ, ἡ δική σου
Ἡ Τύχη εἶνε ἀλλοιώτικη! Γιατὶ ὁ Θεός που δίνει
Πάντα μαζὶ τὴν εὐτυχιὰ μὲ τὴ 'μορφιὰ ἐδῶ-κάτω,
Σὲ στέρησε καὶ ἀπὸ τὰ δυό, σὰ νάσουν ἀποπαῖδι!»

* * *

Κ'εἶπε 'ς τὴν Τριανταφυλλιὰ γλυκὰ τὸ Κυπαρίσσι:
«Τὸ ξέρω πῶς εἶμ' ἄσχημο, πικρὸ καὶ λυπημένο...
Μὰ τὸ λουλοῦδι, ἡ εὐωδιά, ἡ ἀνοιξι κ' ἡ ἀγάπη
Δὲν κάνουν ὅλη τὴ ζωὴ κ' οὔτε ποῦ ζοῦν αἰώνια!
Τῆς Πίκρας εἶμαι σύμβολο, τῶν Πεθαμένων φίλος,
Ὅλων ἐκείνων που ξεχνοῦν μὲς 'ς τὴς χαρὲς οἱ ἄλλοι!
Ὅμως δὲν εἶν' ἀτέλειωτο γι' αὐτὸ ἡ ζωή μου πένθος
Κ' ἔχει χαρές, ποῦ βέβαια σὺ δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσῃς.
Γιατὶ κανένα πλάσμα Του ὁ πάνσοφος Πατέρας
Στὸν κόσμο δέν το ἀπόκλεισεν ἀπὸ τὴν Εὐτυχία!

Τὴν ἀγαπῶ τὴν Τυχη μου καὶ ἂς την νομίζῃς μαύρη!
Τὸ χιόνι ἔχω γιὰ ἥλιο μου, γι' ἀνοιξι τὸ χειμῶνα...
Μέσα σέ θήκη πράσινη, κρυμμένη μὲς 'ς τὸ χιόνι,
Ἕνα σπυρὶ θεόσταλτο, ἀργὰ-ἀργὰ ὡριμάζω—
Ἕνα σπυρὶ πολύτιμο γιὰ τὰ φτωχὰ πουλάκια,
Ποῦ τὸ χειμῶνα θενὰ βροῦν σὲ μένα τὴν τροφή τους.
Νἄξερες πόσην εὐτυχιὰ μοῦ φέρνουν τὰ καϋμένα!
Καὶ τὰ μικρὰ τσιμπήματα ἐκεῖνα πῶς 'μ' ἀρέσουν,
Κ' ἂς με πληγόνουν! Ζωηρὰ σπουργίτια, σουσουράδες,
Καὶ σπίνοι καὶ καλόγιαννοι καὶ τρυφερὰ μυγοῦδια,
Ἔρχονται ὅλα καὶ σκορποῦν τὸ χιόνι ἀπ' τὰ κλαδιά μου.
Τ' ἀφίνω... παραδίνουμαι 'ς τὸ πεινασμένο πλῆθος...
Τὴν πεῖνά τούς την ξεγελοῦν μὲ τὰ σπυριὰ που βρίσκουν·
Ὤ, τι χαρὰ! ἐσώθηκαν γιὰ 'κείνη τὴν ἡμέρα.
Τέτοια ἡ ζωή μου! Εἶνε γλυκειὰ σὰν κάθε ζωὴ ἄλλη!
Γιατί, καλὴ Τριανταφυλλιά, 'περήφανη ἀδελφή μου,
Νὰ κάνῃς ἄλλους εὐτυχεῖς—αὐτὸ θὰ 'πῇ Εὐτυχία!

(Παράφρασις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ!

«Ὄχι! δὲν θέλω! ὄχι! δὲν θέλω!
Μπᾶ! Καλέ, ποιὸς 'μιλεῖ ἔτσι;
Ἄ! Ὁ κύριος Μπέμπης.

Τώρα μόλις ἐξύπνησε καὶ ἤρχισε τὴν αἰωνίαν ἐπῳδόν του: Ὄχι, δὲν θέλω!

Καὶ τί δὲν θέλει λοιπόν; Τώρα δὲν θέλει νὰ σιγυρισθῇ· ἀργότερα δὲν θέλει νὰ φάγῃ τὴν σουπάν του· κατόπι δὲν θέλει νὰ τακτοποιήσῃ τὰ παιγνίδιά του· ὕστερα δὲν θέλει νὰ 'πῇ «εὐχαριστῶ» ἢ «ὅπως ἀγαπᾶτε», ἄλλοτε νὰ σηκώσῃ ἕνα βιβλιό που ἔρριψε κάτω ἐπίτηδες, νὰ παύσῃ νὰ βασανίζῃ τὴ Λιλίνα κτλ. κτλ. Τέλος πάντων, κάθε φορὰ ποῦ πρόκειται νὰ ὑπακούσῃ, ὁ κύριος Μπέμπης, χωρὶς κἂν νἀκούσῃ καλὰ-καλὰ τί του ζητοῦν, ἐπαναλαμβάνει τὸ δὲν θέλω του. Ἀλλά, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ὑπακούσῃ, ἀναγκάζει τοὺς ἄλλους νὰ θυμώνουν, νὰ φοβερίζουν, νὰ τιμωροῦν, ἕως οὗ συγκατατεθῇ νὰ ὑποκύψῃ. Ἀρά γε δὲν θὰ ἦτο πολὺ πλέον εὐχάριστον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τὸν Μπέμπην πρῶτον, ἂν το ἔκαμνεν ἐξ ἀρχῆς καὶ οἰκειοθελῶς;

Ταῖς προάλλαις ἡ γιαγιά του ἤθελε νὰ του προσφέρῃ ἕνα κουφέτο.

«Μπέμπη, τῷ εἶπεν, ἔλα νὰ ἰδῇς.

— Ὄχι, δὲν θέλω! ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε καὶ δὲν εἶχε διάθεσιν, ὅπως πάντοτε, παρὰ νὰ κάμνῃ ὅ,τι τοῦ ἐκάπνιζε.

— Πῶς; δὲν θέλεις κουφέτα; εἶπεν ἡ γιαγιά του, φυλάττουσα πάλιν τὸ κουφέτον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν μπομπονιέραν. Πολὺ καλά, φίλε μου· δὲν θὰ σου δώσω. Μὴν ἀνησυχῇς. Δὲν ἔχω σκόπὸν νὰ σε ἐνοχλήσω διόλου.»

Ὁ Μπέμπης, ἰδὼν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔσπευσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν γιαγιά του.

«Θέλω! Θέλω!» ἔλεγε τώρα μὲ ὕφος παρακλητικόν.

Ναί, ἀλλὰ ἦτο ἀργὰ καὶ τὸ κουφέτον ἔμεινε ἥσυχον εἰς τὴν θήκην του...

Ποῖός την ἔπαθε; Ὁ κύριος Μπέμπης! Ὑπεσχέθη ἄλλην φορὰν νὰ ὑπακούῃ· ἀλλὰ δὲν ἤρχισε δυστυχῶς ἀπὸ τὴν ἀμέσως προσεχῆ εὐκαιρίαν.

Ἀνωφελὲς καὶ περιττὸν νὰ ζητήσῃ τις καμμίαν χάριν ἀπὸ τὸν Μπέμπην. Δὲν εἶνε διατεθειμένος νὰ κάμῃ τίποτε, τὸ παραμικρόν, εἰς κανένα. Ἂς τον παρακαλῇ ὅσον θέλει ἡ θεία του νὰ της πιάσῃ τὸ κουδάρι που ἐκύλισε κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα πλησίον του· ἂς του λέγῃ ὁ παπποῦς νὰ κλείσῃ τὴν πόρταν πού την ἄφησεν ἀνοικτήν· ἂς του ζητῇ ἡ μαμά του νὰ της φέρῃ κοντὰ ἕνα σκαμνὶ γιὰ τὰ ποδάρια της! Τίποτε· ἐννέα φορὰς ς' τὰς δέκα ὁ Μπέμπης θὰ κοκριθῇ: «Ὄχι! δὲν θέλω!»

Ὥστε, τὶ θὰ συμβῇ ἂν ὁ Μπέμπης ἐξακολουθήσῃ;

Ὅταν ὁ Μπέμπης θελήσῃ νἀναβῇ εἰς τὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ του, θὰ τῳ ἀποκριθῇ καὶ αὐτὸς «Ὄχι, δὲν θέλω!»

Ὅταν ὁ Μπέμπης θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν θείαν του ἢ ἀπὸ τὴν μαμά του νὰ τῳ διηγηθῶσι κανένα παραμύθι—ἡ θείατου καὶ ἡ μαμά του θὰ ἀναγκασθοῦν καὶ αὐταὶ νὰ τῳ εἰποῦν: «Ὄχι! δὲν θέλω!»

Καὶ δικαιότατα!

Ἄ, Μπέμπη! Γιὰ συλλογίσου καλὰ!

Δὲν εἶνε χίλιες φορὲς καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς ἀγαπητός; Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ, ἂν γίνῃς δύστροπος καὶ ἐγωϊστής. Ὄχι! Ὄχι, παιδί μου. Νὰ διορθωθῇς ὅσον εἰμπορεῖς γρηγορώτερα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θέλω νἀκούω ἀπὸ τὸ ροδοκόκκινο στοματάκι σου παρὰ:

«Ναί! Εὐχαρίστως!»

ΜΕΤΑ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀποστέλλεται πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς *Δελτίον ἐγγραφῆς εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ ἔτος 1896*. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀπαράβατος· διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν «Διάπλασιν» καὶ κατὰ τὸ προτεχὲς 18ον αὐτῆς ἔτος 1896, παρακαλοῦνται νὰ σπεύσουν νά μας ἐπιστρέψουν τὸ *Δελτίον τῆς ἐγγραφῆς*, συμπεπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των (δραχ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ.χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν διακοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου των· πάντως δὲ πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων, ἥτις θὰ γίνῃ τὴν 16ην Ἰανουαρίου, καθ' ὃν τρόπον εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα ἐδηλώσαμεν.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς· ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον παντὸς Κράτους.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΔΑΥΣΕΩΝ

Ἐπὶ πολλὰς ἤδη ἡμέρας ἐπλέομεν τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ὅτε διεκρίναμεν μακρόθεν μίαν νῆσον σακχαρίνην, μὲ ὄρη ἀπὸ κομπόσταν, μὲ βράχους ἀπὸ καραμέλαν καὶ κόντιτον καὶ μὲ ποταμοὺς ἀπὸ σιρόπιον, διαβρέχοντας τὴν πεδιάδα. Οἱ κάτοικοι, οἱ ὁποῖοι ἐξαιρετικῶς ἠγάπων τὰ γλυκά, ἔλειχον ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ἐμύζων τὰ δάκτυλά των, ἀφ' οὗ πρῶτόν τα ἐβύθιζον εἰς τοὺς ποταμούς. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ δάση ἀπὸ ὑπερύψηλα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἀντὶ ὀπωρῶν παρῆγον γλυκίσματα, πλακούντια καὶ κολλύρια, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τῶν περιηγητῶν, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν το εἶχαν ἀνοικτόν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπερβολικὴ γλυκύτης ἐπὶ τέλους μᾶς ἐφάνη ἄνοστος, ἠθελήσαμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς καμμίαν ἄλλην χώραν ὅπου θὰ μας ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρωμεν ὀρεκτικώτερα ὀπωσοῦν φαγητά. Μᾶς διεβεβαίωσαν λοιπὸν ὅτι εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἐκεῖθεν ὑπῆρχε μία ἄλλη νῆσος εἰς τὴν ὁποίαν συνήντα τις μεταλλεῖα χοιρομηρίων καὶ λουκανίκων, τὰ ὁποῖα ἀνέσκαπτον ὅπως ἄλλοῦ τὰ χρυσωρυχεῖα. Ὑπῆρχον ἐπίσης ῥύακες ἀπὸ σάλτσαν κρομμύου καὶ ντομάτας. Ἔβρεχεν οἶνον ἐρυθρόν, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο ἄσχημος, τὰς δὲ ὡραίας ἡμέρας ἡ πρωϊνὴ δρόσος ὡμοίαζε πάντοτε μὲ οἶνον Ἑλληνικὸν ἢ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην παρελάβομεν ἐκ τοῦ λιμένος ἐκείνης ἐκ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσωμεν δώδεκα ἀνθρώπους ἐξαιρετικοῦ πάχους τοὺς ὁποίους εἴχομεν ἀποκοιμήσῃ· ἐφύσων τόσον ἰσχυρῶς ἐν ᾧ ἐρογχάλιζον, ὥστε ἀμέσως τὰ ἱστία μας ἐκολπώθησαν ἀπὸ ἄνεμον εὐνοϊκώτατον. Μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, εὕρομεν ἐπὶ τῆς παραλίας ἐμπόρους οἱ ὁποῖοι ἐπώλουν ὄρεξιν, διότι συχνὰ ἔλειπε φαίνεται ἐν μέσῳ τόσων καλομαγειρευμένων φαγητῶν. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἐπώλουν ὕπνον. Ἡ τιμὴ ἦτον ὡρισμένη τόσον τὴν ὥραν· ἀλλὰ ὑπῆρχον καὶ ὕπνοι πολὺ ἀκριβώτεροι οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δὲ σχετικῶς μὲ τὰ ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἤθελε κανεὶς νὰ ἴδῃ. Τὰ ὡραιότερα ὄνειρα ἦσαν καὶ

τὰ πλέον ἀκριβά. Ἠγόρασα ὅσον εὐάρεστα μοὶ ἐπέτρεπον τὰ χρήματά μου καί, ἐπειδὴ ἤμουν κουρασμένος, ὑπῆγα κατ' ἀρχὰς νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ μόλις ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου ἤκουσα ἕνα μεγάλον κρότον· ἐφοβήθην καὶ ἐκάλεσα εἰς βοήθειαν. Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ γῆ ἠνοίγετο. Ἐνόμισα ὅτι ἐχάθην· ἀλλὰ μὲ καθησύχασαν εἰπόντες μοι ὅτι οὕτως ἠνοίγετο καθ' ἑκάστην νύκτα καὶ καθ' ὡρισμένην ὥραν διὰ νὰ ἐμέση μετὰ μεγάλης δυνάμεως ζέοντας ρύακας σοκολάτας ἀναλελυμένης καὶ διαφόρων ἄλλων ποτῶν. Ἠγέρθην ἐν σπουδῇ διὰ νὰ λάβω ἐξ αὐτῶν· ἦσαν ὡραιότατα. Κατόπιν κατεκλίθην ἐκ νέου καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου μοὶ ἐφάνη ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο κρυστάλλινος, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐτρέφοντο δι' ἀρωμάτων ὁσάκις ἤθελον ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ βαδίσωσιν ἢ χορεύοντες, οὔτε νὰ ὁμιλήσωσιν ἢ ᾄδοντες· ὅτι εἶχον πτέρυγας διὰ νὰ διασχίζωσι τοὺς αἰθέρας καὶ πτερύγια διὰ νὰ διέρχωνται τὰς θαλάσσας. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἤναπτον εὐκολώτερον ἀπὸ ἴσκαν, μόλις δέ τους ἤγγιζέ τις καὶ ἀμέσως ἔπερναν φωτιά. Ἐφλογίζοντο ὡς θρυαλλίδες καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατήσω τοὺς γέλωτας βλέπων πόσον ἦσαν εὐέξαπτοι. Ἠθέλησα νὰ ἐρωτήσω ἕνα ἐξ αὐτῶν διατί ἐφαίνετο τόσον ζωηρός. Μοὶ ἀπεκρίθη δὲ δεικνύων μοι τὸν γρόνθον ὅτι οὐδέποτε ὠργίζετο.

Μόλις ἐξύπνησα ἦλθεν εἰς ἔμπορος ὀρέξεως νὰ με ἐρωτήσῃ τί πρᾶγμα ἤθελα νὰ ὀρεχθῶ προτείνων μοι μάλιστα νὰ μοι πωλήσῃ τεχνητοὺς στομάχους διὰ νὰ τρώγω, ἂν ἤθελα, ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐδέχθην τὴν πρότασίν του. Ἀντὶ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα εἶχα, μοῦ ἔδωσε δώδεκα θυλακίδια ἀπὸ τ α φ τ ᾶ ν τὰ ὁποῖα, καθὼς με συνεβούλευσε θὰ ἔφερον ἐπάνω μου, καὶ θά μοι ἐχρησίμευον ὡς δώδεκα στόμαχοι, ὥστε νὰ εἰμπορῶ ἀκόπως νὰ χωνεύσω δώδεκα μεγάλα γεύματα ἐντὸς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Μόλις τὰ ἐπῆρα λοιπὸν αὐτὰ τὰ δώδεκα θυλακίδια, ἤρχισε νά με καταλαμβάνῃ πεῖνα δριμυτάτη. Διῆλθον τὴν ἡμέραν μου μὲ δώδεκα ἐξαίσια γεύματα. Μόλις ἐτελείωνε τὸ ἕνα, ἡ πεῖνά με κατελάμβανεν ἐκ νέου, ἀλλὰ δέν τῃ ἄφινα καιρὸν νά με βασανίσῃ. Ὅμως παρετηρήθη, ἐπειδὴ ἡ πεῖνά μου ἦτο ἄπληστος καὶ ἀκοίμητος, ὅτι δὲν ἔτρωγα μὲ τὴν δέουσαν λεπτότητα καὶ τάξιν· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ τὰ προσέχουν αὐτὰ πολύ, διότι εἶνε λεπτότατοι καὶ καθαρώτατοι. Τὸ ἑσπέρας κατεκλίθην κατάκοπος, ἀφ' οὗ διῆλθον τὴν ἡμέραν ὅλην πρὸ τῆς τραπέζης· ἔκαμα δὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διέλθω τὴν ἑπομένην κατὰ τρόπον ὅλως διάφορον, νὰ μὴ ζητήσω ἄλλην τροφήν, παρὰ εὐωδίας. Εἰς τὸ πρόγευμα μοὶ ἔδωσαν ἄνθη πορτοκαλέας· εἰς τὸ γεῦμα πολυάνθεμα μεξικανικά, τὸ ἀπόγευμα κρῖνα, τὸ δὲ ἑσπέρας μοὶ ἔδωκαν νὰ δειπνήσω παμμέγιστα κάνιστρα γεμάτα ἀπὸ ὅλα ὁμοῦ τὰ εὐώδη φυτά· καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ φιαλίδια παντοειδῶν ἀρωμάτων. Τὴν νύκτα εἶχα δυσπεψίαν ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τόσων θρεπτικῶν εὐωδιῶν. Τὴν ἑπομένην ἐνήστευσα διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν κόπωσιν ὅλων αὐτῶν τῶν κοιλιακῶν ἀπολαύσεων.

Μοὶ εἶπον κατόπιν ὅτι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὑπῆρχε πόλις περιεργοτάτη· μοὶ ὑπεσχέθησαν δὲ νά με φέρουν ἐκεῖ δι' ὀχήματος ὅλως πρωτοφανοῦς. Μὲ ἐκάθισαν εἰς μικρὰν ἕδραν ξυλίνην, ἐλαφροτάτην, κεκοσμημένην διὰ μακρῶν πτερῶν· προσέδεσαν δὲ εἰς τὴν ἕδραν ταύτην μὲ σχοινία μετάξινα τέσσαρα πτηνά, μεγάλα ὡς στρουθοκάμηλοι, μὲ πτέρυγας ἀναλόγους πρὸς τὸ σῶμά των. Καὶ τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀπέπτησαν. Διηύθυνα τὰ ἡνία, καθὼς μοὶ εἶπον, πρὸς ἀνατολάς. Ἔβλεπα ὑπὸ τοὺς πόδας μου ὄρη ὑψηλά, ἐπετῶμεν δὲ τόσον ταχέως, ὥστε δὲν ἠμποροῦσα σχεδὸν νἀναπνεύσω. Εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν περίφημον πόλιν. Ἦτο ὅλη μαρμαρίνη καὶ μεγάλη τρεῖς φορὰς ὡς οἱ Παρίσιοι. Ὁλόκληρος ἀπετέλει μίαν κατοικίαν. Εἶχε εἰκοσιτέσσαρα μεγάλα παλάτια, ὧν ἕκαστον ἦτο μέγα ὡς τὸ μέγιστον παλάτιον τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῶν εἰκοσιτεσσάρων αὐτῶν παλατίων ὑπῆρχε ἓν εἰκοστὸν πέμπτον, ἐξ φορὰς μεγαλείτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὅλα τὰ δώματια τῆς κατοικίας ταύτης ἦσαν ἰσομεγέθη, διότι δὲν ὑπῆρχον βαθμοὶ καὶ τάξεις μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Δὲν ἔβλεπέ τις οὔτε ὑπηρέτας, οὔτε ὄχλον, ἕκαστος ὑπηρέτει ἑαυτόν, κανεὶς δὲν ὑπηρετεῖτο. Μικρὰ πνεύματα, οἱ Πόθοι, εὐκίνητα καὶ εὐπετῆ, παρεῖχον εἰς ἕκαστον αὐτοστιγμεὶ, πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπεθυμήσει. Μόλις ἔφθασεν ἓν τῶν πνευμάτων τούτων προσεκολλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ δὲν ἀφῆκε νά μου λείψῃ τίποτε. Μόλις μου ἔδιδε καιρὸν νά το ἐπιθυμήσω. Ἤρχισα μάλιστα νὰ αἰσθανωμαι κόπωσιν ἀπὸ τοὺς νέους πόθους, τοὺς ὁποίους ἡ περὶ τὴν πραγμάτωσιν αὐτῶν εὐκολία ἐξῆπτεν ὁλονὲν ἐν ἐμοί, ἐνόησα δέ, ἐκ πείρας τώρα πλέον, ὅτι προτιμώτερον εἶνε νὰ παραιτῆται τις τῶν περιττῶν ἢ νὰ ἐπιθυμῇ ὁλονὲν καὶ νέα πράγματα χωρὶς νὰ δύναται νὰ σταματήσῃ διὰ ναπολαύσῃ ἡσύχως ἓν οἱονδήποτε ἀγαθόν.

Οἱ κάτοικοι ἦσαν εὐγενεῖς καὶ εὐπροσήγοροι. Μ' ἐδέχθησαν ὡς ἂν ἤμην κ' ἐγὼ εἰς ἐξ αὐτῶν. Μόλις ἤθελα νὰ ὁμιλήσω, ἐμάντευαν τί ἤθελα καὶ το ἔκαμαν, χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ ἐξηγηθῶ. Τοῦτο μ' ἐξέπληξε· παρετήρησα δὲ ὅτι οὐδέποτε συνωμίλουν ἀναμεταξύ των· ἀνεγίνωσκον τὰς σκέψεις των εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλήλων, ὡς ἀναγινώσκει τις εἰς βιβλίον, ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ κρύψουν τὰς σκέψεις των, ἔκλειον ἁπλούστατα τοὺς ὀφθαλμούς των. Μ' ἔφεραν εἰς μίαν αἴθουσαν ὅπου ἐδίδετο μουσικὴ ἀρωμάτων. Συνεδύαζον τὰ ἀρώματα, ὅπως ἡμεῖς συνδυάζομεν τοὺς ἤχους. Συνδυασμὸς ἀρωμάτων, τῶν μὲν ἰσχυροτέρων τῶν δὲ γλυκυτέρων, ἀπετέλει ἁρμονίαν γαργαλίζουσαν ἡδονικῶς τὴν ὄσφρησιν, ὅπως αἱ συναυλίαι μας ἡδύνουν τὸ οὖς δι' ἤχων ὀτὲ μὲν βαρέων ὀτὲ δὲ ὀξέων. Εἰς τὴν χώραν ἐκείνην αἱ γυναῖκες ἄρχουσι τῶν ἀνδρῶν, αὐταὶ δικάζουν, αὐταὶ διδάσκουν, αὐταὶ πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον, οἱ ἄνδρες ψιμυθιοῦνται, καλωπίζονται, νήθουν, ράπτουν, κεντοῦν καὶ φοβοῦνται μήπως δαρῶσιν ἀπὸ τὰς γυναῖκάς των, ἂν δέν τας ὑπακούσουν. Λέγουν ὅτι δὲν συνέβαινεν οὕτω πρό τινων ἐτῶν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὑπηρετούμενοι ὑπὸ τῶν Πόθων ἔγιναν τόσον ὀκνηροί, τόσον δειλοὶ καὶ τόσον ἀμαθεῖς, ὥστε αἱ γυναῖκες ἐθεώρησαν αἶσχος τὸ νὰ μένουν ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγόν των. Ἐξηγέρθησαν λοιπὸν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διοικοῦν αὐταί. Ἔκαμαν δημόσια σχολεῖα εἰς τὰ ὁποῖα αἱ πνευματωδέστεραι ἐξ αὐτῶν ἤρχισαν νὰ σπουδάζουν. Ἀφώπλισαν τοὺς συζύγους των-οἱ ὁποῖοι διόλου δὲν δυσηρεστήθησαν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτήν- αὐταὶ ἀνέλαβον τὰς δίκας, αὐταὶ τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, ἔθεσαν νόμους, τοὺς κατέστησαν σεβαστοὺς καὶ ἔσωσαν οὕτω τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευσε νὰ καταστραφῇ ὁλοσχερῶς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν.

Ἐκ τούτων ὅλων συνεπέρανα ὅτι αἱ ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων, ὅσον ποικίλαι καὶ ὅσον εὔκολοι καὶ ἂν εἶνε, διαφθείρουν χωρὶς νὰ καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ. Ἀπεμακρύνθην λοιπὸν ἀπὸ τὰς χώρας ἐκείνας, τὰς κατ' ἐπίφασιν τερπνὰς, ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα μου εὗρον εἰς τὴν ἡσυχον, τὴν φιλόπονον, τὴν ἠθικὴν καὶ ἐνάρετον ζωήν, τὴν ὁποίαν διῆγον, εὗρον, λέγω, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὑγείαν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην θὰ ἐζήτουν εἰς τὴν διαρκῆ καλοφαγίαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπολαύσεων.

(Ἐκ τῶν τοῦ FÉNELON)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Ἂν θὲς καλὴν ὑγεία καὶ μακρὰ ζωή,
'νωρὶς ν' ἀποκοιμᾶσαι, νὰ ξυπνᾷς πρωί

2.

Πές μου ποίους φίλους ἔχεις,
νά σου 'πῶ τί δρόμο τρέχεις.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 335)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Αἱ διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ λοχαγοῦ, ἥτις ἑωρτάσθη πανηγυρικῶς. Εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς οἰκογενειακῆς ἐκείνης ἑορτῆς συνετέλεσαν τὰ μέγιστα καὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοί· ὁ θεῖός των συνεκινήθη βαθέως ὅτε τους εἶδε προχωροῦντας πρὸς αὐτὸν μὲ μεγάλας ἀνθοδέσμας διὰ νὰ τῳ εὐχηθῶσιν ἔτη πολλά.

Ἤρχισαν καὶ πάλιν τὰ μαθήματα. Οἱ ἀδελφοὶ διηυθύνθησαν μὲ ζῆλον εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐπανεῦρον τὸν κ. Προβατᾶν μὲ τὰς «περισπωμένας» του, τὸν κ. Ραπτᾶν μὲ τὰ ἀπότριπτα φορέματά του καὶ τὴν κυρίαν Προβατᾶ, ἥτις ἔκλαυσεν ἐξ εὐτυχίας ἐπανιδοῦσα τὸν μικρὸν Παῦλον.

Ἦλθε καὶ ὁ Νοέμβριος· ὁ ἥλιος δὲν θερμαίνει πλέον ὡς πρότερον· ὁ ἄνεμος φυσᾷ ἐνίοτε παραδόξως πέριξ τῶν τοίχων τῆς παλαιᾶς οἰκίας, καὶ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ φθινοπώρου, ἀποσπώμενα μὲ ὁρμὴν ἀπὸ τὰ γυμνούμενα δένδρα, στρώνουσι τὸ ἔδαφος καὶ ἀποτελοῦσι κίτρινον, κινητὸν τάπητα.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας γραμματοκομιστὴς ἔφερεν ἐπιστολὴν ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος· ὁ πατὴρ τῶν παιδίων ἔγραφεν ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὸν θεῖόν του λοχαγὸν ἐκφράζων εἰς αὐτὸν τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην του, διότι ἔδωκεν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὰ ὀρφανά. Ἀνήγγελλεν ὅτι ἔμελλε νὰ μείνῃ ἀκόμη ὀλίγον ἐξ αἰτίας σπουδαίων ὑποθέσεων. Μετὰ τὸ τέλος ὅμως αὐτῶν θὰ ἔσπευδε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογένειάν του, τὴν πατρίδα του. Πόσους μῆνας ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ἡ ἀπουσία ἐκείνη; Ὁ γέρων ἀξιωματικὸς δὲν ἐρρόντισεν· ἦτο τόσον εὐτυχὴς μετὰ τῶν παιδίων, ὥστε πᾶν ἄλλο ἐσυλλογίζετο, ἢ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν καὶ τὰς εὐθύνας τῆς ἀνατροφῆς των.

Φαντάζεσθε τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδίων ὅτε ἔλαβον τὰς εὐαρέστους ἐκείνας εἰδήσεις.

Ὁ λοχαγὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀνεψιόν του, τὰ δὲ παιδία ἔγραψαν ἀμέσως καὶ συνἀπέστειλαν πολλὰς σελίδας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔγινεν αἰτία σπουδαίου ἐπεισοδίου ἐν τῷ βίῳ τοῦ μικροῦ Παύλου.

Εἴξευρεν ὅτι ἠδύνατο νὰ γράφῃ τώρα, ἐσκέφθη λοιπὸν ν' ἀποστείλῃ τὴν πρώτην του ἐπιστολὴν καὶ ἐσκέφθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἡ σπουδαία αὕτη ἀπόφασις ἐλήφθη τὴν αὐτὴν ἑσπέραν μετὰ τῆς συγκαταθέσεως τῆς θείας Συλβίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡμέρα ἀργίας, ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν καιρὸν πρὸς σύνταξιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης.

Ὁ Παῦλος ἐκοιμήθη μὲ τὴν σκέψιν ταύτην καὶ ὅλην τὴν νύκτα ὠνειρεύθη τί ἔμελλε νὰ πράξῃ τὴν ἐπαύριον. Πρῶτα πρῶτα ἀπῃτεῖτο ὡραῖον γράψιμον, ἀντάξιον τῶν ἐπαίνων τοὺς ὁποίους τῷ ἔδιδεν ἡ κυρία Προβατᾶ. Ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς του μυρίαι ἰδέαι συνεκρούοντο· ἀλλ' ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν ἀπετελεῖτο μὲ σειρὰν καὶ μὲ τάξιν ἡ ἐπιστολή. Τὸ παιδίον εἰς τὸ ὄνειρόν του ἀπετείνετο εἰς φανταστικὸν πρόσωπον καί το παρεκάλει νά τον ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν εἰς ἣν εὑρίσκετο.

— Ἐεύρεις, τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γράψῃ κανεὶς ἕνα γράμμα; Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου, καὶ ὅμως δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ βάλω 'ςτὴ σειρὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια που ἐδιάβασα εἰς τὰ βιβλία.

Βεβαίως ὁ Παῦλος ἠδύνατο νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τί τῳ ἔλεγεν ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία του· «Πατέρα, σ' ἀγαπῶ πολύ, ἔλα γρήγορα νά σε φιλήσω καὶ νά σε σφίγξω εἰς τὴν ἀγκάλην μου».

Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην του οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν πολὺ ἁπλοῖ, δὲν ἦσαν ἑπομένως ἄξιοι νὰ γραφοῦν εἰς τὴν πρὸς τὸν πατέρα του ἐπιστολήν. Ἐνόμιζεν ὅτι αὕτη ἔπρεπε νὰ περιέχῃ φράσεις πομπώδεις μὲ θαυμαστικὰ καὶ ἐπιφωνήματα.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἀφ' οὗ ἐχάραξεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ χάρτου τὴν ἡμερομηνίαν, ἐστάθη μὴ γνωρίζων πῶς ν' ἀρχίσῃ, ἐκβάλλων βαθεῖς στεναγμούς.

Ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς ἔφθασεν εἰς τὰ δάκρυα, εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν θείαν Συλβίαν.

— Θεία, τῇ εἶπε, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γράψω γράμμα πρέπει νὰ περιμείνω νὰ μάθω περισσότερα.

— Παιδί μου, ὅταν ἔλθῃ ὁ πατέρας σου, δὲν θά του 'μιλήσῃς, ἐπειδὴ δὲν ξεύρεις πολλὰ γράμματα;

— Ὦ, θεία, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο· ὅταν ἔλθῃ καὶ τρέξω καί τον φιλήσω θά του εἰπῶ εὔκολα ὅ,τι ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδιά μου· διὰ νὰ γράψω ὅμως πρέπει νὰ ἀραδειάσω ὡραῖα λόγια.

— Ἄφησε τὰ ὡραῖα λόγια, τὰς ὡραίας φράσεις δι' ἄλλους· δὲν εἶνε ἀνάγκη· προσπάθησε μόνον νὰ γράψῃς ὅπως θὰ ὡμιλοῦσες. Ἂν ὁ πατέρας σου ἦτο ἐδῶ, τί θά του ἔλεγες;

— Ὦ, πολλὰ θά του ἔλεγα· ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχής πού τον βλέπω, ὅτι δὲν στενοχωροῦμαι ὅμως ἐδῶ, γιατί σᾶς ἀγαπῶ ὅλους· ὅτι πηγαίνω καλὰ εἰς τὰ μαθήματά μου καὶ ἡ διδασκάλισσα εἶνε εὐχαριστημένη μαζί μου· ἔπειτα... ἔπειτα... θὰ εἶχα τόσα νά του εἰπῶ θεία, μπορῶ νὰ γράψω καὶ πῶς ἡ Αὐγουστίνα κάμνει καλὲς τηγανίτες καὶ πῶς μὲ φωνάζει πάντα νὰ φάγω τὴν πρώτη;

— Διατί ὄχι, παιδί μου; Αὐτὸ θὰ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ πατρός σου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο μίαν φορὰν μικρὸς καὶ ἀγαποῦσε τῆς τηγανίτες. Οἱ μεγάλοι ἐνθυμοῦνται μὲ εὐχαρίστησιν πάντοτε τὰς μικρὰς αὐτὰς εὐχαριστήσεις, αἱ ὁποῖαι τότε εἶχον τόσον μεγάλην σημασίαν εἰς τὰ παιδικά των χρόνια.

Ὁ Παῦλος περιχαρὴς ἔτρεξε καὶ ἔλαβε πάλιν τὴν γραφίδα. Ἔγραψε διὰ μιᾶς μίαν ἐπιστολήν, ἥτις δὲν ἦτο βεβαίως ἐπιστολικὸν ἀριστούργημα, ἀλλ' ἡ ὁποία ἐξέφραζεν ἀφελῶς καὶ πιστῶς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ μικροῦ Παύλου πρὸς τὸν πατέρα του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Εὖγε, μικροί μου φίλοι! Δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὰς τρυφερὰς καὶ εὐκισθήτους ψυχάς σας θὰ συνεκίνει τὸ παράπονον τῆς καλῆς σας «Διαπλάσεως» καὶ ὅτι θὰ ἔμενεν ἀναλλοίωτος ἡ πρὸς τὴν φίλην σας θερμὴ ἀγάπη, μολονότι τώρα θά σας στοιχίζῃ ὀλίγον περισσότερον. Ἔλαβα πλῆθος ἐπιστολῶν μὲ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν· ἡ δὲ χαρά μου εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα ποῦ βλέπω ὅτι ὅσον με ἀγαποῦν οἱ μικροί, τόσον με ἐκτιμοῦν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἰδοὺ π.χ. τί μου γράφει ὁ ἀγαπητός μου *Λέων τῆς Ἀφρικῆς*:

«Χθὲς ὅτε ἔλαβα τὸ νέον φυλλάδιόν σου, ἔτρεξα εἰς τὸν μπαμπᾶ διὰ νά του εἴπω τὰ *νέα* σου καὶ τοῦ εἶπα προσέτι ὅτι ἡ συνδρομή σου ἠλέησε.

» — Καὶ πόσα ζητεῖ τώρα; ἠρώτησεν ὁ μπαμπᾶς.

» — Ἑπτὰ δραχμὰς, ἀπήντησα.

» — Καὶ *δεκαεπτὰ* νὰ γίνῃ ἡ συνδρομή, ἡ «Διάπλασις» δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μας!

» Ἐγὼ συνεκινήθην πάρα πολὺ καὶ ἀμέσως ἔσπευσα νά σοῦ το γράψω».

Μικρὰ καὶ ἀγαπητὴ *Καρδερίνα*! Εἶσαι ἡ πρώτη φέτος ἡ ὁποία ἀνενέωσες τὴν συνδρομήν σου. Σ' εὐχαριστῶ. Ἔζθε νὰ ἔχῃς χιλιάδας καὶ χιλιάδας μιμητρίας καὶ μιμητάς!

Ὁ φίλος μου *Μικρὸς Ἱππεὺς* μοῦ στέλλει ζωηρότατην περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου του. Τὴν ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ νὰ την δημοσιεύσω δὲν εἰμπορῶ, ὄχι. Αὐτὸ τὸ ἔπαιμε χιλιάκις. Ἅμα μεγαλώσῃ κανεὶς καὶ μάθῃ πολλά, τότε ἠμπορεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὴν «Διάπλασιν».

Ἔφριξα, ἔφριξα, *Ἐλικωνιὰς Παρθένε*, ἅμα εἶδα ὅτι ζεστὴ ἀπὸ τὸν χορὸν ἐξῆλθες εἰς τὸν ἐξώστην! Βλέπεις πόσον ἀκριβὰ πληρώνει, ὅποιος παραβαίνει τὰ ὑγιεινὰ παραγγέλματα; Ἀλλὰ θὸ μετενόησες καὶ σὺ καὶ θὰ *σε* ἐλυπήθη ὁ Θεός· δι' αὐτὸ ἔγινες καλὰ τόσον γρήγορα, πρὸς μεγάλην μου χαράν.

Παρηγορήσου, φιλτάτη *Ἀνεμώνη τῆς Πεντέλης*· ἀντὶ τοῦ μυθιστορήματος τὸ ὁποῖον ζητεῖς, καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχει δημοσιευθῆ ἑλληνιστί, θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλο πολὺ πλέον εὔμορφον καὶ ἐνδιαφέρον. Θὰ ἰδῆς! Ἔλαβον τὰς ἀσκήσεις σου καὶ θὰ ἐκλέξω.

Ἕλληνὶς Γαλλιτέχνις, νὰ μὴ λησμονῆς νὰ γράψῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου κάτωθεν τοῦ ψευδωνύμου. Πῶς θέλεις νὰ ἐνθυμοῦμαι τόσα ὀνόματα καὶ τόσα ψευδώνυμα; καὶ πῶς νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ καὶ ὄχι ἄλλη εἶνε ἡ ὑπο-

γράφουσα μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον; Ἐλπίζω ὅτι θὰ μου στείλῃς γρήγορα καμμίαν ζωγραφίαν σου.

Ποτὲ δὲν θὰ ὑπέθετα *Μεγάλη Ἄρκτος*, ὅτι δὲν εἰξεύρεις νὰ χορεύῃς. Τὸ ψευδώνυμόν σου, βλέπεις... Ὁ χορὸς τὴν σήμερον εἶνε ἀπαραίτητος διὰ πᾶσαν νέαν καὶ πάντα νέον. Καλὰ τὸ ἐσκέφθης νὰ ἐρωτήσῃς ἐμὲ ἂν ξεύρω καλὸν τινα χοροδιδάσκαλον νὰ σου συστήσω, διότι ἔχω ἀκριβῶς νὰ σου συστήσω τὸν κ. Ἡρακλῆ Πίγγαν, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 21, ἄριστον χοροδιδάσκαλον.

Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, φίλε Λ. Κρίκου, καὶ θὰ λάβῃς ὅ,τι ζητεῖς, ἅμα συντελεσθῇ ἡ ἔκδοσις.

Ἔλαβα τὰς λύσεις σου, ἀγαπητέ μου Χρ. Ι. Καλδερίμη. Ἄλλοτε ἐλπίζω νὰ προσέχῃς, ὥστε νὰ μὴ ὑποπέσῃς εἰς παρόμοιον λάθος.

Μὴ φοβεῖσαι, *Ἀρχιμήδη Μαθηματικέ*. Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν βραδύτητα καὶ περιμένομεν διὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πηδηκτούλα—Βασίλισσα τῆς Ἰθάκης—Ἑλληνικὴ Σημαία, ἂς εἶνε τὰ ψευδώνυμά σας, τρεῖς ἀγαπημέναι ἀδελφαί. Νὰ μου γράφετε πάντοτε καὶ νὰ μου εἰπῆτε ποῖον ψευδώνυμον θὰ πάρῃ κάθε μία σας, καθὼς καὶ τὰ ἀληθινά σας ὀνόματα, διότι μόνον τὴν Θέμιδα γνωρίζω.

Φιλτάτη Βελούδω Παπαγιάννη, εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς σου ἐδόθησαν ὁ 17ος καὶ ὁ 18ος τόμος. Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Φοῖβε Ἄπολλον, θὰ ἔσῃς μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ φόβοι σου εἶνε μάταιοι. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ περιμένω.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀπόφασίς σου, *Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς*. Εἶσαι πάντοτε ἀγαπητὴ καὶ εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, ἀγαπητὲ *Δι-Χοῦ-Τσάγ*. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου Ἀφοῦ μάλιστα δὲν το ἐπερίμενες.

Ῥόδον τῆς Κυδωνίας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς, ἀγαπητέ μου Β. Χ. Ἀλλὰ πῶς σου ἐφάνη ὅτι σε εἰρωνεύομαι; Περίεργον αὐτό, διότι δὲν εἶχα τοιαύτην πρόθεσιν. Βέβαια θὰ ἐπροδίδεσες πολὺ εἰς τὴν κιθάραν, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσον ζῆλον. Ἤθελα νὰ σε ἀκούσω καμμίαν φοράν.

Εἶσαι ἀκριβὴς εἰς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, *Γρηγόριε Παπαφλέσσα*. Βεβαίως τὸ εἶν Οἰκογενείᾳ» θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἔχεις δίκαιον, *Εὐαίσθητος Καρδία*. Δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μάθῃ, ἡ καλλιτέρα διασκέδασις εἶνε τὸ Σχολεῖον. Εὔχομαι νὰ γίνῃς ταχέως καλὰ καὶ νὰ δυνηθῇς νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ μαθήματά σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ἰανουαρίου.

907. Λεξίγριφος.

Εἰς βασιλέως ὄνομα ἐὰν ἐπιταχθῇ
Λαός τις οἱοσδήποτε κ' ἐν μέσῳ των τεθῇ
Ἓν ἄρθρον, πάλιν βασιλεὺς εἰς φῶς θέλει ἀχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

908. Στοιχειόγριφος.

Βγάλε, λά καὶ βάλε νῦ
καὶ ἀμέσως θὰ φανῇ
πῶς ἓν σχῆμα στρογγυλὸ
γίνεται πουλὶ καλό.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Σαράντη.

909—911. Περιφράσεις

Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος.
2. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ἀνατολῆς.
3. Ἡ τυφλὴ θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

912. Ἔψιλον

```
++++++   Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικατα-
+ . . .   σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε
+ . . .   ν' ἀναγινώσκεται καθέτως μὲν
++++++   τὸ ὄνομα ἀστέρος, ὁριζοντίως
+ . . .   δὲ τὰ ὀνόματα τριῶν νήσων τοῦ
+ . . .   Αἰγαίου. Εἰς δὲ τὴν θέσιν τῶν
++++++   στιγμῶν νὰ τεθῶσι γράμματα
ὥστε μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἀντὶ τοῦ σταυροῦ τεθέντος ν' ἀποτελῶσι τῆς μὲν κατωτάτης βαθμίδος τὸ ὄνομα ζῴου, τῆς δευτέρας οὐράνιον φαινόμενον, τῆς τρίτης ἐπίρρημα καὶ τῆς τετάρτης πτηνόν.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

913—915. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων

1. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ταπεινωθήσεται ὁ ὑψῶν ἑαυτόν.
2. Μὴ ἐπαίνει σαυτόν.
3. Μηδέκοτ' ἐπὶ σαυτῷ μέγα φρονήσεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δαρδανῶν.

916-917. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *ἀετὸς* δι' 7 μεταφορφ. νὰ γίνῃ *ἀκρίς*.
2. Ἡ *Πύλος* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ἄργος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

918-921. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

κόρος, ἄταφος, ἄξιος, χαρωπός.

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Παπαφλέσσα.

922-927. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον τὰ ὀνόματα ἓξ πτηνῶν:

1. Ψελύκος. 2. Ἐοπλόκας. 3. Ὀρνώκη. 4. Δωρόεις. 5. Γερελίμας. 6. Ῥούβλικον.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Χατζηδημητρίου.

928. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα νήσου.

1, Θυγάτηρ πατροκτόνου βασιλέως. 2, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 4, Κρητὶς τοῦ Ἅδου. 5, Ἤπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

929. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η—ιαυια—ειε—ε—ε—ω—αατω—ααηαω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰουλίας Π. Θεοφυλάκτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Σεπτεμβρίου ἰ. ἔ.

814. Ματθαῖος, μάταιος.— **815.** Ἡ ἠχώ. —**816.** Ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης.— **817.** Λυκοῦργος.—

818

```
Σ Ι Δ Μ .— 819.        Κ
Ι Δ Ι Α                Ζ Ω Η
Α Ι Ω Ν                Κ Ω Ν Ω Ψ
Μ Α Ν Α                Η Ω Σ
                       Ψ
```

820.

```
                                  821. Α  Ν
Ω        Α        Α                   ΜΗΛΕΑ
      Κ  Ρ  Ι                          Φ  Ρ
         Ε Ι Ν                         Ι ΣΑΛΚ
   Α Ρ Π Α Γ Ο Σ                       Τ  Ι
         Π Α Ν                         ΡΟΔΟΣ
      Σ  Ν  Ι                          Ι  Σ
Ι        Π        Δ                   ΤΟΥΤΟ
                                      Η  Σ
```

822. Οἱ ἀριθμοὶ 12 καὶ 8.— **823—824** 1, Ἰόπη, 2, Τρῳάς.— **825-828.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ο καὶ σ, τὰ δὲ σχηματιζόμενα ὀνόματα τῶν πόλεων εἶνε: Ἄργος, Μόσχα, Σκόδρα, Σόφια.—**829.** ΣΟΥΝΙΟΝ (1, ΣΟΥμάτρα. 2, ΝΙνος. 3, ΟΝτως).—**830** Πᾶν ὅ,τι ἄλλου βλέποντος—αἰσχύνεσαι νὰ πράξῃς—νὰ μὴ το πράτιῃς πρέπει—καὶ ἂν οὐδεὶς σε βλέπῃ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἑξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, *πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.*

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἑξῆς ἓξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—*Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.*

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», **ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 92,** ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.— Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ —Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ —Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ—Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.— Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (*Δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους*) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθεῖαν: **Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,** Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. **Εἰς Ἀθήνας.**

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896—3771.